

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 86/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. R. O., B., zastúpeného advokátom JUDr. D. K., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 189/10 z 30. septembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. R. O. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2011 doručená sťažnosť JUDr. R. O. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 189/10 z 30. septembra 2010.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ

a) «... ako žalobca... sa žalobou o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z. domáhal od Slovenskej republiky – M. ako žalovaného náhrady škody na ďalej uvedenom podstatnom skutkovom základe.

Návrhom na nariadenie výkonu rozhodnutia sa K. (ďalej len „k.“)... domáhalo proti mne ako povinnému nariadenia výkonu rozhodnutia na základe pokutového bloku č. 000528/22 na 300,- Sk... Uznesením Okresného súdu Bratislava II. zo dňa 13. 7. 2004 č. k. E 946/02-19 súd návrh na výkon rozhodnutia proti mne zamietol z dôvodu, že uvedený pokutový blok bol paakt, a súd zaviazal k. zaplatiť mi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 772,- Sk... sa uznesenie stalo právoplatným dňa 16. 8. 2004 a vykonateľným dňa 27. 8. 2004. Návrhom na vykonanie exekúcie zo dňa 2. 12. 2004 som sa... domáhal proti k... vykonania exekúcie... prisúdených trov právneho zastúpenia v sume 772,- Sk. Konanie sa vedie doposiaľ na Exekútorskom úrade JUDr. V. Š., ... pod č. k. Ex 79/04. Súdna exekútorka vydala dňa 3. 2. 2005 upovedomenie o začatí exekúcie. Dňa 22. 2. 2005 podalo k. riaditeľstvo PZ... proti exekúcii námietky, ktoré Okresný súd Bratislava II. uznesením zo dňa 30. 11. 2005 č. k. 37 Er 2/05-29 ako oneskorene podané odmietol; zároveň týmto uznesením v spojení s opravným uznesením zo dňa 18. 1. 2006 č. k. 37Er 2/05-34 zaviazal k. zaplatiť mi ďalšiu náhradu trov právneho zastúpenia v sume 400,- Sk.

Do dnešného dňa mi k. vyššie citovanými právoplatnými a vykonateľnými uzneseniami Okresného súdu Bratislava II. prisúdené pohľadávky na náhrade trov konania nezaplatilo... preto som podal proti Slovenskej republike – M. ako žalovanému žalobu o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z. z.».

b) Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 9 C 122/2008-91 z 10. novembra 2009 žalobu zamietol. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd *«rozsudok veľmi stroho odôvodnil v podstate tým, že žaloba nie je dôvodná, nakoľko nie je splnená jedna z podmienok zodpovednosti štátu za škodu a to existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch. „Súd dospel k záveru, že žaloba je podaná predčasne, nakoľko žalobcovi skutočná škoda zatiaľ nevznikla z dôvodu, že exekučné konanie sa vedie doposiaľ na Exekútorskom úrade JUDr. V. Š. pod č. k. Ex 79/04. Toto konanie stále prebieha a doposiaľ nebolo ukončené, existuje tu stále možnosť, že pohľadávka žalobcu bude uspokojená v exekučnom konaní“.*». O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom z 30. septembra 2010 sp. zn. 9 Co 189/10, ktorým potvrdil prvostupňový rozsudok z dôvodu, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa považoval za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil.

3. Podľa názoru sťažovateľa predmetný *„Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 30. 9. 2010... odporuje článku 46 ods. 1 Ústavy... i článku 6 ods. 1 Dohovoru..., nakoľko neobsahuje jasné právne závery majúce pre vec podstatný význam, a tiež právne závery v ňom obsiahnuté sú svojvoľné a zjavne neodôvodnené... Rovnako tak rozsudok Krajského súdu... odporuje aj ust. článku 46 ods. 3 Ústavy... aj článku 20 ods. 1 Ústavy... i článku 1 Dodatkového protokolu...“.*

4. Po citovaní ustanovení *„§ 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu č. 278/1993 Z. z... § 12 ods. 7 zák. č. 291/2002 Z. z. o Štátnej pokladnici... § 8 ods. 10 zák. č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy...“* sťažovateľ vyslovil svoj právny názor, *„že pokiaľ štátny orgán, ktorý je rozpočtovou organizáciou štátu, klientom Štátnej pokladnice resp. správcom majetku štátu, je zaviazaný podľa právoplatného*

a vykonateľného rozhodnutia súdu oprávnenému účastníkovi konania niečo plniť, nie je ho možné v prípade neplnenia súdom uloženej povinnosti k plneniu donútiť cestou súdnej exekúcie“, teda že „pohl'adávkou priznanú právoplatným a vykonateľným rozhodnutím súdu proti štátnemu orgánu... ktorý vystupuje vo vlastnom mene ako účastník občianskeho súdneho konania, nie je možné žiadnym zákonným postupom reálne vymôcť“. Ďalšie úvahy a právne názory vychádzajúce z v s'ťažnosti prezentovanej polemiky so skutkovými zisteniami a právnymi závermi krajského súdu uzatvoril s'ťažovateľ návrhom, že „v záujme právnej istoty by mal Ústavný súd SR vysloviť k danej (zjavne nenormálnej) situácii právny názor“.

5. S'ťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo s'ťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., právo vlastniť majetok podľa článku 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na pokojné užívanie majetku podľa článku 1 Dodatkového protokolu č. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd č. 209/1992 Zb., a právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 9. 2010 č. k. 9 Co 189/10-108 porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 9. 2010 č. k. 9 Co 189/10-108 a prikazuje mu vo veci znovu konať a rozhodnúť.

Krajský súd v Bratislave je povinný s'ťažovateľovi uhradiť trovy konania v sume 314,18 € na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

6. Ústavný súd poznamenáva, že o predchádzajúcej s'ťažovateľovej s'ťažnosti doručenej mu 22. januára 2008, vychádzajúc aj z identického skutkového stavu (do dňa podania žaloby okresnému súdu vo veci „náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z. z.“; pozri tiež bod 2), ktorou s'ťažovateľ namietal porušenie základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva

zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu tým, že „K. sťažovateľovi nezaplatilo náhradu trov právneho zastúpenia, ktorá mu bola priznaná uznesením Okresného súdu... z 13. júla 2004 č. k. E 946/02-19, pričom uznesením Okresného súdu... z 30. novembra 2005 č. k. Er 2/05-29... boli odmietnuté námietky povinného proti exekúcii“, rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 194/08-20 z 22. apríla 2008 tak, že jeho sťažnosť odmietol. Vo vzťahu k teraz posudzovanej sťažnosti (bol 1) považuje ústavný súd za relevantné poukázať na právny názor vyslovený v odôvodnení uznesenia č. k. II. ÚS 194/08-20 z 22. apríla 2008:

«Vo všeobecnosti a v zásade, avšak v limitoch subsidiarity, má ústavný súd právomoc rozhodovať o rozhodnutiach alebo zásahoch k. ako orgánu verejnej moci. V preskúmvanej veci však k. vystupuje ako dlžník, ako povinný, nie ako nositeľ moci a nebráni sa mocensky, hoc by sa to mohlo zdať vzhľadom na zákonodarcom danú právnu úpravu obmedzujúcu exekúciu voči zložkám, akou je k. K. v danej veci nevystupuje vrchnostensky, ale ako „bežný“ účastník konania – povinný. Ako účastník konania – povinný sa bráni vznášaním námietok. Z uvedeného vyplýva, že v okolnostiach danej veci ústavný súd nemá právomoc zaviazať k., aby uhradilo sťažovateľovi jeho pohľadávku. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal ďalším orgánom, ktorý by vykonával exekúciu popri exekútorovi poverenom exekučným súdom počas prebiehajúceho exekučného konania.».

7. Pri formulovaní právneho názoru v predchádzajúcom bode uvedenom uznesení č. k. II. ÚS 194/08-20 z 22. apríla 2008 ústavný súd prihliadol aj na skutočnosť, že v čase rozhodovania o predmetnej sťažnosti exekučné konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 37 Er 2/2005 ešte nebolo právoplatne ukončené (oznámenie okresného súdu sp. zn. Spr. 3312/08 doručené ústavnému súdu 14. apríla 2008).

8. V rámci prípravy predbežného prerokovania predmetnej sťažnosti (bod 1) ústavný súd dopytom na okresnom súde zistil, že „... exekučné konanie 37 Er 2/2005 nie je ku dnešnému dňu právoplatne ukončené. Vo veci bolo dňa 24. 01. 2011 vydané uznesenie č. k. 37 Er 2/2005-80, ktorým súd zamietol námietky povinného (t. j. k., pozn.) voči ďalším trovám exekúcie...“ (citované z listu okresného súdu sp. zn. Spr. 3087/2011 z 2. februára 2011).

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu... alebo nesprávnym úradným postupom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti

akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok.

12. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou, dohovorom a dodatkovým protokolom (body 1 a 5) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 9 Co 189/10 z 30. septembra 2010.

13. Po zhrnutí z obsahu sťažnosti zistených skutočností (body 2 až 5) dospel ústavný súd k záveru, že podstatou sťažovateľových námietok boli tvrdenia o svojvoľnosti a zjavnej neopodstatnenosti právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom k. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd v danom prípade nesprávne a svojvoľne vyložil príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v otázkach týkajúcich sa existencie samotnej škody a procesného postavenia k. v predmetnom súdnom konaní. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv (body 1, 5 a 11).

I.A K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru

14. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje

na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 9 Co 189/10 z 30. septembra 2010 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

16. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zistených skutkových záverov a na tomto základe vyvedených právnych záverov. Krajský súd v odôvodnení okrem iného uviedol:

„Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti a v medziach dôvodov odvolania, ktorými je viazaný (§ 212 ods. 1 O. s. p.), vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O. s. p.), keď tento rozsudok bol odvolacím súdom vyhlásený podľa § 156 ods. 3 O. s. p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V prejednávanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal náležite dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu (§ 120 ods. 1, 4 O. s. p.) a následným zhodnotením výsledkov dokazovania v súlade s § 132 O. s. p. dospel k správnym skutkovým záverom o tej skutočnosti, že navrhovateľ nepreukázal vznik škody, ktorá by bola v príčinnej súvislosti

s nesprávnym úradným postupom odporcu. Na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenie zák. č. 514/2003 Z. z., (§ 9 citovaného zákona), ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje dôvody vedúce k zamietnutiu návrhu aj náležite v súlade s § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil, pričom sa dôsledne vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi a dôkaznými návrhmi sporových strán a posúdil opodstatnenosť všetkých právne a skutkovo relevantných námietok účastníkov súvisiacich s predmetom konania.

So zreteľom na uvedené odvolací súd považuje skutkové a právne závery súdu prvého stupňa za správne a v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ktoré viedli súd prvého stupňa k týmto záverom. Obsah odvolania odporcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, na ktorých založil svoje rozhodnutie z hľadiska ním uplatnených odvolacích dôvodov.

V odvolacom konaní nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O. s. p.).

So zreteľom na uvedené odvolací súd stotožňuje sa s odôvodnením súdu prvého stupňa v celom rozsahu, jeho rozsudok v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. s tým, že považuje za potrebné ho doplniť - na zdôraznenie jeho správnosti, o dôvody poukazujúce na niektoré právne významné aspekty prípadu z hľadiska odvolacích námietok odporcu.

V prejednávanej veci si navrhovateľ uplatňuje nárok na náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. z titulu nesprávneho úradného postupu, keď za škodu považuje svoje náklady, ktoré mal najskôr v exekučnom konaní, kde K. vystupovalo ako oprávnený a následne v ďalšom exekučnom konaní ďalšie náklady navrhovateľa, kde navrhovateľ proti K. vystupoval ako oprávnený a K. ako povinný.

Podľa § 9 ods. 1... Podľa § 2 písm. a/, b/ zák. č. 514/2003 Z. z. ...

Náklady, ktoré účastník konania vynakladá v súvislosti s platením súdneho poplatku, resp. s právnym zastúpením nemožno pokladať za škodu, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, nakoľko navrhovateľ vynaložil súdny poplatok

v príčinnej súvislosti so svojim návrhom na vykonanie procesných úkonov v danom prípade námietky v exekučnom konaní, resp. vydanie poverenia. Rovnako nemožno považovať za škodu, ktorá by vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom, pokiaľ navrhovateľ v súdnom konaní vynaložil náklady súvisiace so svojim zastupovaním v exekučných konaniach. V danom prípade sa nejedná o škodu, ale jedná sa o náklady ktorých príslušný orgán, ktorý vo veci rozhoduje v danom prípade súd alebo súdny exekútor o týchto nákladoch rozhodne. V konaní navrhovateľ nepreukázal ani nesprávny úradný postup, ktorý by mal atribúty rozhodovania, resp. nesprávneho úradného postupu odôvodnený od oprávnenia rozhodovať ako orgán verejnej moci. Navrhovateľ odvádza svoje nároky vo výške 772,- Sk ako náklady, kde K. vystupovalo ako oprávnený a navrhovateľ ako povinný. Ďalšie náklady odvádza ako náklady súvisiace s exekučným konaním, kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a K. PZ ako povinný. Teda v danom prípade sa medzi oprávneným a povinným t.j. medzi navrhovateľom a K. jedná o súkromnoprávny vzťah, kde K. nerozhodovalo ako orgán verejnej moci, ale vystupovalo ako účastník exekučného konania. V tejto súvislosti ako orgán verejnej moci vystupoval súdny exekútor, resp. súd. Iba z ich nesprávneho úradného postupu by bolo možné vyvodzovať nároky z titulu zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z., avšak voči týmto subjektom si navrhovateľ nárok na náhradu škody neuplatňuje, resp. nepoukazuje na ich nesprávny úradný postup. Obrana povinného, ktorým v danom prípade bolo K. ako účastníka exekučného konania nikdy nie je možné považovať za nesprávny úradný postup. Odvolací súd teda dopĺňa i vzhľadom na námietky vyjadrené v odvolaní navrhovateľa ďalšie dôvody, ktoré potvrdzujú správnosť napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa...“

17. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

18. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

19. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

20. Ústavný súd na záver poznamenáva, že dôvody rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 189/10 z 30. septembra 2010 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje

dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

21. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.B K namietanému porušeniu čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom krajského súdu sp. zn. 9 Co 189/10 z 30. septembra 2010

22. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 3 ústavy, ako aj čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocené princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, teda o prípadnom porušení uvedených práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocených princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

23. V nadväznosti na záver prezentovaný v bode 21 ústavný súd odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť aj námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia zásad spravodlivého procesu v spojení s čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu, ktoré garantujú ochranu vlastníckemu právu, pretože absencia porušenia ústavnoprávných princípov vylučuje založenie sekundárnej zodpovednosti orgánu verejnej moci za porušenie práv sťažovateľa hmotnoprávneho charakteru (obdobne napr. IV. ÚS 116/05, III. ÚS 218/07, III. ÚS 284/07, III. ÚS 114/09). V zásade z uvedených dôvodov odmietol aj námietky sťažovateľa týkajúce sa porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 3 ústavy.

24. Ústavný súd vychádzajúc z uvedených skutočností a záverov odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti (II.B) z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

III.

25. Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa jeho ďalšími návrhmi uvedenými v petite sťažnosti (bod 5) nepovažoval za potrebné zaoberať.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2011